

TIGY

Xéto 2016

Slovo úvodem

Milí čtenáři,

pomalu, ale jistě se blíží den, kdy obdržíme ten bájný (a pedagogy téměř uctíváný) papír svědčící o tom, jak neskonale tvrdě jsme na sobě pracovali přes celý školní rok. Co se bude dít poté, si všichni dokážeme živě představit – nejdřív přijde ten pocit, kdy fyzicky cítíte, jak váš mozek opouští směs všech těch tvrdě nabířovaných vzorečků a letopočtů. A poté? Dva měsíce harmonického života!

Přeji vám příjemné čtení (a taky, ať ve zdraví přežijete poslední červnové dny ve škole).

Jménem celé redakce,

N.

Obsah

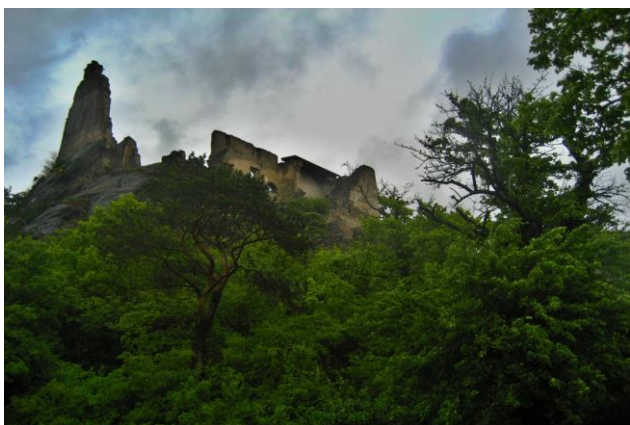
Wachau.....	3
Hejbej v TiGy.....	4
DISCOVER!.....	5
Filmová rubrika	8
Knižní rubrika	9
Na slovíčko s... ..	10
Pečení kuřete v troubě	16
Myšlenky studenta při češtině	17
Perličky.....	18

Wachau

Dne 4. května se studenti kvarty až třetích ročníků zúčastnili zájezdu do rakouského údolí Wachau. Celý výlet nás provázely paní profesorky Daňková a Drlíková.

Autobus na nás čekal brzy ráno před školou, všichni dorazili včas, a tak jsme mohli vyrazit. Cesta probíhala poklidně, někteří dospávali, jiní si povídali nebo koukali na filmy. Bez problémů jsme překročili hranice, jediné, z čeho jsme radost neměli, byl déšť. Obloha byla zamračená a tvářila se, že nám sluníčko vůbec neukáže.

Když nás autobus vysadil, vydatně pršelo, ale my měli nabitý program, takže na počasí jsme se neohlíželi. Naše první cesta vedla na zříceninu hradu Dürnstein, kde byl vězněn anglický král Richard I. Lví srdce. Jak už tomu většinou bývá, hrady stojí na kopci. Ani tento nebyl výjimkou. Poté, co jsme celí utrmácení stanuli na „vrcholu“ kopce, se před námi rozprostřel krásný výhled na řeku Dunaj, která celým údolím protéká, a na zbytky kdysi velkolepé stavby. Když jsme se dostatečně vynadávali, mohli jsme celý kopec zase sejít dolů a vydat se na další místo.

Nejen ti, co neměli deštníky ani pláštěnky byli nadšení, že k benediktinskému klášteru a zahradám v Melku nás odveze náš autobus. Ani jsme tam nestačili uschnout a už jsme zase vystupovali, tentokrát před klášterem. Vnitřní prostory nám ukázala milá paní průvodkyně a po zahradách a obchodech jsme se porozhlédli sami. Přestože jsme rozchod měli snad dvě hodiny, většina z nás se snažila zůstat pod střechou a nikam nevylézat. Opravdu bylo nevlídno a zima.

Před námi už byla poslední část dne, a to plavba lodí po Dunaji se zastávkou v Kremži. Ještě než jsme se nalodili, tak přestalo pršet. Nebylo sice o nic tepleji, ani nesvítilo slunce, vítr foukal stále, ale to nám už moc nevadilo. Právě nám byla přistavena loď. Všichni jsme se nahrnuli dovnitř, kde bylo teplo, a užívali si asi hodinovou plavbu údolím, které je i na seznamu UNESCO. Vylodili jsme se v Kremži. Hlavní cíl většiny byl jakýkoliv obchod s pravou kremžskou hořčicí. Když ji všichni zájemci zdárně našli, zbyla ještě trocha času na procházku městem. Kdo už měl chození za celý den dost, čekal jen na autobus. Ten po chvíli přijel, všichni jsme ho nakonec našli a čekala nás už jen cesta domů. Všichni jsme přijeli plni nových zážitků a dojmů a doufáme, že až se do Wachau podíváme někdy příště, tak nám bude přát i počasí.

Štěpi

Hejbej v TiGy

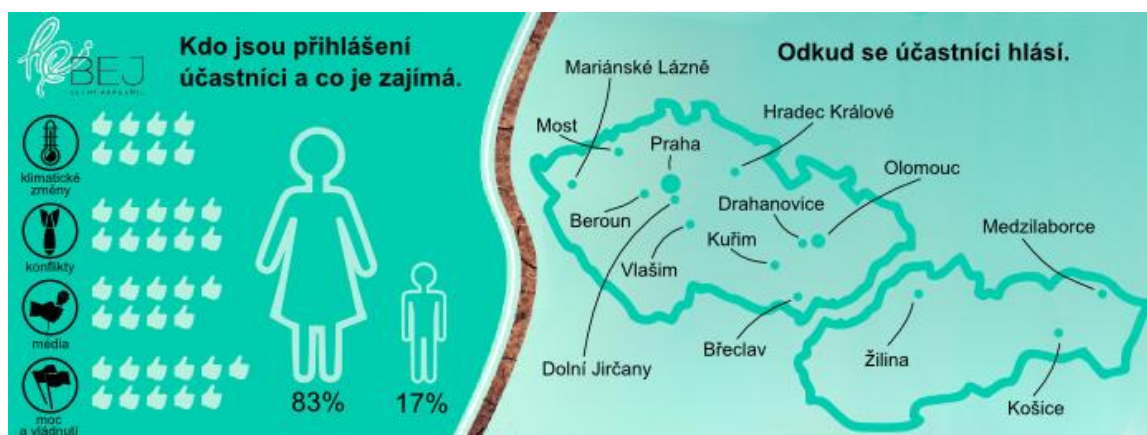
Masaryk hejbnul první republikou, klimatická změna hejbnula ledovci. Čím hejboneš ty?

Hledáš program na poslední srpnový týden? Zajímáš se o aktuální dění ve světě a chceš o palčivých otázkách diskutovat s odborníky, rozšířit si obzory a najít nové přátele?

Pak se přihlas na **Letní akademii Hejbej!**

Hejbej je **prázdninová zážitkově-vzdělávací akce pro mladé lidi od 17 do 21 let z České republiky a Slovenska**. Vytvoří prostor pro setkávání, síťování a sdílení zkušeností mezi **studenty vyšších ročníků středních a nižších ročníků vysokých škol**. Akademii pořádají studenti/absolventi humanitních a sociálních oborů, odbornou garanci má od katedry sociologie a katedry mezinárodních vztahů a evropských studií Masarykovy univerzity.

Akademie se primárně zaměřujeme na potenciální zájemce o studium a studenty **sociálních, humanitních a pedagogických** oborů na Masarykově univerzitě. Přihlásit se ale může každý v dané věkové kategorii. První ročník letní akademie se zaměří na **média a jejich roli v dnešním světě, moc a vládnutí, klimatické změny a dynamiku ozbrojených konfliktů**. Předchozí zkušenosti s tématy nejsou pro účastníky nezbytně důležité. Stačí **odvaha otevřeně diskutovat**, prozkoumávat neznámá témata a **ochota vzájemně se s druhými inspirovat** svými názory a postoji.

Zážitkové metody vzdělávání umožní lépe pochopit aktuální témata. Účastníci si budou moci vyzkoušet například to, jaké je ocitnout se v pozici lidí, na jejichž rozhodnutí záleží osudy druhých nebo naopak v pozici, kdy nemají nad vývojem své role plnou vládu kvůli zásahům vnějších okolností.

Diskuze a dílny s osobnostmi z kulturních, společenských a politických oblastí veřejného života doplní aktuální náhledy a informace. Účastníkům zároveň umožní názorovou konfrontaci s lidmi, kteří se tématům dlouhodobě věnují a ovlivňují způsob, jakým jsou přijímána širokou veřejností. Z pozvaných hostů vás čekají třeba šéfredaktoři **Erik Tabery** (týdeník Respekt), **Matuš Kostolný** (Denník N) a **Robert Břešťan** (web HlídacíPes.org), válečná reportérka **Markéta Kutilová** nebo sociolog **Michal Vašečka**.

Akce proběhne **21.–28. srpna** ve středisku Lorien v **Orlických horách**, cena je **2000 Kč** a zahrnuje vše kromě dopravy na akci a zpět. Aktuálně hledáme převážně účastníky – chlapce, ale pro dívky se taky ještě pár míst najde. Zajímají tě bližší informace? Chceš se přihlásit? Pak neváhej a navštiv stránku www.hejbej.cz nebo facebook *Letní akademie Hejbej*, kde se dozvíš vše důležité.

DISCOVER!

„Look at the stars. Look how they shine for you...“ probudí mě Coldplay a já zmateně koukám na mobil. Píseň mé oblíbené kapely ale vyhrává z vedlejší postele, kde se převaluje Katka. Přijetí na vysněnou školu, přírodovědu UK, má už v kapse, takže jí tiše závidím. Rozhlédnu se po pokoji a úsměvem se zdravím i s Míšou. Ta bude příští školní rok v maturitním ročníku stejně jako já a hlásí se na univerzity jako je Harvard, Princeton, Oxford. Zbytek spí a já se plížím do koupelny.

Jsem na letní akademii Discover, kde se již po čtvrté setkává stovka středoškoláků a desítky lektorů z České i Slovenské republiky, aby jeden týden v létě debatovali o filosofii, učili se o IT nebo si zkoušeli medicínu, a to vše v prostředí slovenské divočiny.

Ve čtvrt na devět jsem konečně schopna vyrazit na snídani. V tašce mám materiály ke kurzům, nějaké ty psací potřeby a na krku se mi houpe cedulka se jménem. Když vejdu do jídelny, hemží se to tam dalšími sto dvaceti studenty a lektory, a tak si sedám ke dvojici, jejíž

tváře poznávám ze společné cesty vlakem. S Filipem, jenž příští rok nastupuje na právo v Brně, se bavím o programu na dnešní den a zároveň si čtu o Ústavách ČR a SR, které budeme probírat v semináři kurzu Právo okolo nás.

Krátce před devátou se však každý rozprchne do všech koutů areálu Podskalie. Já utíkám na první dopolední kurz s lektorem Kubou, který má za sebou právo na UK a Oxfordu. Probíráme případ Caroline a diskutujeme o podmínkách legální sebeobrany. Co na to říká Mezinárodní soudní dvůr v Haagu? A co na to říkáme my? Ke konci hodiny nás rozděluje do dvou skupin a každé určuje, zda je pro, nebo proti legalitě války v Íránu. Přestože jsem svými názory proti, dostávám za úkol najít argumenty, které by USA ospravedlnily. Je těžké bojovat za něco, čemu nevěřím, ale z debatování vím, že všechno má dvě strany. Opírám se tedy o rezoluci RB OSN 678 a 1441, argument sebeobrany ani nezmiňuji, to je naprostá hloupost. Těch devadesát minut semináře přetahujeme a živě diskutujeme o rozdílech ve frázích *serious consequences* a *all necessary means*.

Na obědě se seznamuji s dvěma dívkami, Češkou Markétou a Slovenkou Marií. Po chvilce zjišťuji, že jsou obě křesťanky a pouštíme se do debaty o víře a ateismu. Já, spíše ateistka než věřící, se fascinovaně dozvídám o jejich pohledu na svět, na Boha, na vědu. Jak se smějí, že víra v Boha přece nemusí automaticky znamenat nevíru v poznání a rozvoj. Jelikož jsou tady, jejich slovům opravdu věřím. Jedna evangelička a druhá katolička, bez zábran se bavíme o pohledu na homosexuály, sexu před svatbou i rozvodech. Překvapují mě jejich názory, je zase ty mé, překvapují se i navzájem. Když nás nedostatek času přinutí debatu ukončit, děkují mi za můj otevřený přístup. Já jim děkuji za to samé.

Mým druhým odpoledním workshopem je Psychologie zla. Lektor Maťo, absolvent bakalářského programu psychologie a neurovědy na Cambridgi a magisterského kurzu na Oxfordu, se nás ptá, zda si myslíme, že bychom byli schopni zabít nebo mučit člověka, kterého neznáme a nic nám neudělal. Pár rukou se zvedne a on nám pak experimenty jako Stanfordský vězeňský experiment nebo Milgramův experiment dokazuje, že toho všeho skutečně schopni jsme. Popisuje řád koncentračních táborů a připodobňuje je k dobře zavedené továrně. Vysvětluje, že tato nacistická zvěrstva nebyla zapříčiněná probuzením našich nejniternějších zvířecích instinktů, ale právě naopak.

Na večeri jsem pořád ještě v šoku ze zla uvnitř nás, ale sedám si ke svému týmu a poslouchám zážitky ostatních. Všichni jsou nadšení, na kurzu neurovědy zkoušeli tabletku, která zablokovala senzory kyselosti, a tak se i citron zdál sladký. Také řešíme následující večerní program na téma „Discover hledá talent“. Domlouváme se na parodii politické debaty, kde Schwanzenberg bude spát, Zeman se s lahví becherovky nebude cítit dobře, Gašparovič to uvidí „*biele na čiernom*“, Klaus bude popírat globální oteplování a obdivovat krásu Discover pera, Radičová slíbí, že přijde, ale pak bude volat z Bruselu, Nora Mojsejová bude mít dražší džíny než všichni přítomní a Fico nás oslní svými grafy a efektivitou své vlády. Zábava pokračuje nepovinným nočním workshopem o hvězdách a vesmíru, během kterého se svíčkami jdeme na louku k horám za areálem a pozorujeme hvězdy. K našemu úžasu jich hned několik „padá“ a lektorka Irenka nám vysvětluje, co se děje. Skoro každý účastník

přispěje otázkou či postřehem, a tak v trávě ležíme přes hodinu. Ke konci si za doprovodu kytary ještě zazpíváme Kometu.

Následuje ještě workshop o poezii, ale já už jsem příliš unavená, a tak se kolem půlnoci vracím na pokoj. V posteli pak ještě další dvě hodiny s Maruškou a Kátou probíráme, co se událo, co nás zaujalo a jak se nám to tu líbí. Usínám s dvěma myšlenkami: Tou první je sen o mé budoucnosti, ve které se věnuji právu, studuji na PRF UK a v Oxfordu, zasedám ve rwandském tribunále a pracuji pro OSN. Ta druhá patří Discoveru, týdenní letní škole v obci Podskalie na Slovensku, které se účastním a díky které takové ambice mám.

Nechcete to zkusit taky?

Tereza Mrázková
www.discover.sk

DÁ SE ZVĚDAVOST ZAPSAT DO ROVNICE?
Přijď to v létě zjistit na Discover!

- Výběr z **18 kurzů**, od literatury po robotiku
- Nadšení **lektoři ze světových univerzit**
- **Workshopy** kde si zkusíš zakládání startupu, elfský krasopis či neurologický experiment
- Soutěže, bazén, turistika, volejbal a jiné super aktivity
- Tři turnusy: 17-24.7. | 7-14.8. (en) | 21-28.8.

Zjisti více o našich kurzech, lektorech a **stipendiích** na
www.discover.sk

Filmová rubrika

Mallory (79% podle csfd.cz)

Režie: Helena Třeštíková

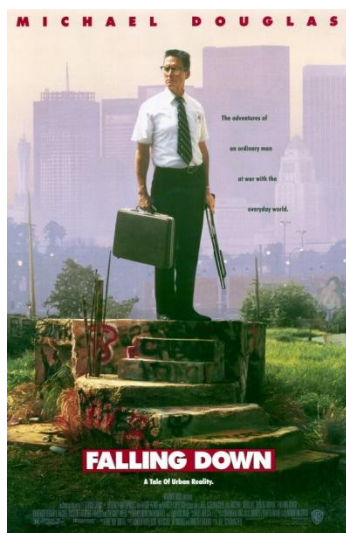

Kdo by neznal časosběrné dokumenty Heleny Třeštíkové? V tom nejnovějším slavná dokumentaristka třináct let sleduje hlavní hrdinku Mallory, která se kvůli svému právě narozenému synovi snaží vymanit z drogové závislosti. Divák se tak stává svědkem cesty závislého člověka bez domova k lepšímu životu, který většina z nás bere za naprostou samozřejmost (a hodně z nás by ho možná ani neoznačilo za „lepší život“). V tomto ohledu snímek *Mallory* skutečně otevírá oči – věřím, že každý, kdo ho zhlédne, si uvědomí, že by si měl mnohem víc vážit věcí a lidí kolem sebe. A ano, uvědomuji si, že jsem právě sepsala nehorázné klišé, ale po zhlédnutí *Mallory* mě určitě pochopíte.

N.

Volný pád (85% podle csfd.cz)

Režie: Joel Schumacher

Uprostřed Los Angeles se během nesnesitelného vedra utvoří dopravní zácpa. Kolona je tak nepříjemná, že Williamu Fosterovi (Michael Douglas) povolí nervy. Vystupuje ven, nechává auto na silnici a vydává se popřát své dceři k narozeninám. Během své cesty nemá problém použít baseballovou pálku nebo střelné zbraně na lidi, kteří ho naštvou. *Volný pád* je kultovní drama, které ovlivnilo i tvorbu některých známých hudebních kapel, např. *Iron Maiden*. Film ukazuje, co se může stát, když se na člověka náraz naválí příliš mnoho věcí najednou a psychicky to nevydrží. Tato agrese poté bohužel spěje k nedozírným následkům, když hlavního hrdinu kvůli jeho chování začne hledat celý policejní sbor. Nakonec se ale v hlavním hrdinovi nacházíme občas všichni, a kdo tento snímek už jednou viděl, tak si na něj vždy v koloně na dálnici D1 vzpomene.

G.

Catharina Ingelman-Sundbergová: *Půjčiti stříbro, loupiti zlato*

aneb Tak trochu jiní důchodci...

Švédka Catharina Ingelman-Sundbergová (*1948) je spisovatelka a novinářka, povoláním námořní archeoložka. Tomu by odpovídala i její první díla – literatura faktu o Vikinzích. Od historické námořní tematiky se propracovala až k žánru krimikomedie.

Kniha *Půjčiti stříbro, loupiti zlato* je volným pokračováním *Brambor na vloupačku*. Její hlavní hrdinové však nejsou mladí pohlední detektivové ani drsní zločinci se zjizveným obličejem. Do těchto rolí obsadila autorka „Ligu důchodců“ s chodítky, místy dokonce kolečkovými křesly, a obtloustlého detektiva, který je schopen překročit zákon, aby si zajistil klidný důchod. Není však jediný, kdo touží po pohodlném odpočinku. Mrtha, Lumen,

Motyka, Stina, Anna-Greta a Gunnar z vlastní zkušenosti vědí, jak to v domovech pro důchodce vypadá, a proto se rozhodou rázně zakročit. Ve stylu Robina Hooda proto okrádají bohaté – kasina, banky, muzea – a dávají chudým. Kdo by podezíral pár staříků, kteří jsou rádi, když si vzpomenou, kam dali zuby. Tyto okolnosti jim nahrávají k tomu, aby bez problémů vykradli například švédskou Národní Banku a Muzeum. V tomto pokračování se však potýkají i s dalším problémem, kterým je motorkářský gang v sousedství.

Celá kniha je prošípaná humornými scénami, díky kterým se velice snadno a rychle čte. Například, když motorkáři okradou důchodce o pleny a stahovací podkolenky v domnění, že kradou alkohol, nebo když senioři čirou náhodou přijdou díky svým chodítkům k několika čerstvě uloupeným drahokamům. Upoutá

tak mladé i starší čtenáře a doslova vtáhne do děje. Patříte-li k těm, co se rádi nad knížkou pobaví, určitě sáhněte po této. Velký podíl na její čtivosti má určitě i překladatelka Helena Matochová. Přeložit některé švédské narážky, popěvky či pořekadla tak, aby byl zachován původní smysl i vtip, není žádná hračka.

Děj má také upoutat čtenářovu pozornost k tomu, jak se lidé chovají ke starým lidem. Mnohdy to není úplně ideální a takové, jaké by mělo. I toto byl jeden z důvodů, proč se autorka rozhodla změnit žánr. Jejím přáním je, aby bylo více zaměstnanců v domovech a bylo o seniory lépe postaráno. Jinak by to mohlo dopadnout, jako v knížce, kde důchodci usoudí, že by se měli lépe i ve vězení, a proto se dají na kariéru lupičů. Není to ale pouze o kritice dnešní společnosti, která je v textu tak šikovně ukrytá, že pokud bych nad tím nepřemýšlela, zřejmě bych ji tam ani nenašla.

Mě osobně zaujala myšlenka, že starší bývají častokrát podceňováni. Teenageři si o nich myslí, že se o nic nezajímají, nepamatují si, jak vypadá skutečná zábava, popijí jen bylinkové čaje, sedí u televize a koukají na kriminálky. Může tomu tak být, leč nemusí. Na to se autorka

snaží upozornit nejen zmíněnými krádežemi, ale i oslavami plnými morušového likéru a jiného alkoholu, chozením do posilovny či bravurním ovládním moderní techniky. Spolek důchodců dokazuje, že nestačí mít jen velké svaly a potetované hrudníky, ale důležitý je především pružný mozek, co dokáže rychle jednat i v krizových situacích.

Veselé eskapády osmdesátníků, kteří svým důvtipem převezou jak gang, tak policii, si zajisté získají vaši přízeň.

Autorka článku Štěpánka Badinová (1.B) se umístila na 2. místě v soutěži o nejlepší studentskou recenzi severské knihy Readnordic.

Na slovíčko s...

... islandským spisovatelem Sjónem

Ve dnech 12.–15. května letošního roku se v Praze uskutečnil veletrh Svět knihy na výstavišti v Praze-Holešovicích. Celý se nesl v duchu severské literatury, ale byl věnován také fenoménu české krimi. Potkat jste se tu mohli s mnoha zajímavými osobnostmi.

*Součástí mojí sobotní návštěvy veletrhu byla možnost uskutečnit rozhovor s některým ze sedmnácti spisovatelů, kteří na veletrh ze „severu“ přijeli. Nabídku jsem moc ráda využila. Mým partnerem do dialogu pro náš časopis byl **Sjón**, celým jménem **Sigurjón Birgir Sigurðsson**, z Islandu.*

Jak se vám líbí Praha? Jste tu poprvé?

Vlastně jsem tu už počtvrté a můžu jen říct, že Praha patří k mým nejoblíbenějším městům na světě. Takže jsem velmi šťastný. Město je plné inspirace, prostě krásné.

Většina Čechů o islandské kultuře moc neví, jak je to s vámi a českou kulturou?

Vlastně jsme úplný opak, protože na Islandu známe spoustu českých autorů – Čapka, Hrabala, Kunderu, spoustu básníků – Nezvala, Jaroslava Seiferta. Samozřejmě taky Kafku, Gustava Meyrinka a lidi kolem něj. Hodně čteme českou literaturu. Inspiruje mnoho autorů mé generace. Možná se i u vás teď věci začnou hýbat jiným směrem a lidi začnou hledět na sever.

Který je váš nejoblíbenější český autor?

Hrabal. To je můj oblíbený spisovatel z této země. Miluju jeho knížky. A když jsem tu byl poprvé v roce 1990, šel jsem do hospody, kde sedával celý den a dokázal jsem se na něj jen dívat, prostě jsem ho pozoroval...

Chtěla bych vás víc přiblížit svým vrstevníkům, mohl byste nám přiblížit vaši osobu, vaši tvorbu?

Určitě. Narodil jsem se v Reykjavíku roku 1962. Se psaním jsem začal, když mi bylo patnáct a v létě v šestnácti jsem publikoval svou první knihu. Takže píšu už docela dlouho a teď publikuju. Velmi se zajímám o surrealismus, má velký vliv na moji tvorbu. Založil jsem se svými přáteli surrealistickou skupinu se jménem *Medusa*. Spolu publikujeme knížky, vytváříme různé události, hodnoty. Část skupiny založila kapelu, a ta se stala součástí hudební scény v Reykjavíku. A tak jsme mixovali hudbu a poezii. A od té doby to tak dělám. Jeden z kluků z kapely, můj nejlepší kamarád, mě představil své přítelkyni a to byla Björk, která se později stala světově známou zpěvačkou. Napsal jsem pro ni několik textů a vedle toho píši knihy. Takže jestli vás zajímá, jak vznikají literatura, hudba, surrealismus a dobré příběhy, měli byste si přečíst mě.

Jak jste se dostal ke psaní? Snil jste někdy o tom, že budete spisovatelem?

Nevěděl jsem o tom, že budu spisovatelem, dokud jsem nečetl sbírku moderní islandské poezie, když mi bylo patnáct let. A byl jsem naprosto ohromen tím, co můžete dělat s islandštinou, nebo tím, jak islandštinu ovládáte. Vytváříte velmi silné obrazy pomocí slov. Okamžitě jsem to chtěl vyzkoušet i já. Najednou jsem začal psát poezii a nemohl jsem přestat. Pak jsem vydal svou první knížku a nikdo mi neřekl, co mám dělat. Pořád píši...

Četli vám rodiče jako dítěti pohádky? Máte nějakou oblíbenou?

Oni mi nikdy moc nečetli, vlastně jsem spíš já četl jim. Když mi bylo osm, tak jsem objevil islandské lidové příběhy a začal je číst. Co se mi na nich líbilo, bylo to, jak byly bláznivé, zvláštní postavy, lidé žijící ve skalách a všechny ty fantastické věci, co se tam děly. Nejhezčí

na nich bylo to, že se všechno odehrávalo na Islandu. Začaly mě fascinovat ty lidové příběhy a pohádky. Mám asi dvě nebo tři oblíbené. Ta nejkratší je hodně krátká. Je to vtip z minulosti o starém páru, o muži, ženě a havranovi, kteří žili sami v malé chatě. Byli velmi chudí. O havrana se však starali jako o dítě, rádi ho krmili, opečovávali, a i když měli málo jídla, raději nakrmili toho havrana. Když je jednoho dne přišli navštívit jiní lidé, ptali se jich, proč to dělají, proč se o něj tak starají. A oni řekli, slyšeli jsme, že se havran může dožít až 400 let, a my chceme vidět, jestli to je pravda.

Píšete také pro děti?

Už jsem napsal tuším tři knížky. Obrázkové knihy pro děti. A baví mě to, i když je psaní pro ně velmi těžké. V tomto případě jsem měl tři dobré nápady a zrealizoval jsem je. Takže když budu mít nějaký další dobrý nápad, tak napíši i další knížku pro děti.

Vášim prvním publikovaným textem byla poezie, kdo nebo co vás při psaní inspiroval?

Největší inspirací pro mne byla skupina mladých islandských moderních básníků z padesátých let. A pak jsem přišel na to, že oni vlastně překládali poezii z celého světa. V té knize byly básně od básníka, kterého velmi dobře znáte, Vítězslava Nezvala, a byla tam báseň s názvem „Praha s prsty deště“. Tato báseň mě velmi silně ovlivnila tím, jak krásně můžete popsat atmosféru toho určitého místa a proměnit ji v poezii. To byl jeden z těch silných vlivů, který způsobil, že jsem začal psát a jakým způsobem píši.

Píšete také texty k písňím. Pamatujete si ten první?

Ano, ten jsem napsal pro tu surrealistickou skupinu mého kamaráda. Text byl strašný, a proto jsem to několik dalších let nezkoušel. Jediný důvod, proč jsem to zkusil znovu, byla Björk, která v té době začínala sólovou kariéru. Měla nějaký problém s textem své písničky „Isobel“ a požádala mě o pomoc.

Psal jste slova na hudbu nebo někdo vaše slova zhudebnil?

Ty první texty, ty špatné, vznikaly tak, že jsem je napsal a až pak byly zhudebněny. Protože texty nebyly dobré, tak ani písničky nebyly dobré. Ale ta, co jsem napsal s Björk, a všechny další od té doby měly hudbu a melodii pro zpěv a já se pak snažil najít vhodná slova do té melodie. Takže první bývá hudba, což je pro mě lepší, protože to navodí tu atmosféru, pocity, energii, se kterými potom mohu pracovat.

Nabízíte hudebníkům svoje texty nebo se na vás obrací sami?

No, nenapsal jsem až tolik textů, ale ve většině případů přišli hudebníci s prosbou o text. A když nejsem zaneprázdněný, tak to rád udělám.

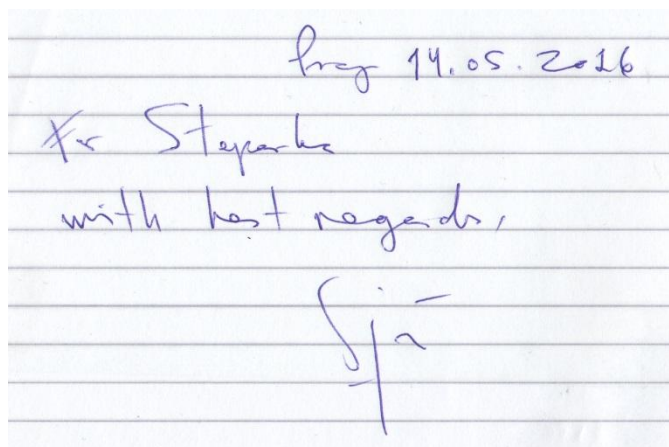
Je těžké se prosadit ve světě populární hudby a literatury, když pocházíte z tak malé, odlehlé a málo osídlené země?

Ano, myslím, že je to určitě těžší, než když pocházíte z velké země, kde není jazyková bariéra. Ale když lidé hledají nějakého islandského autora, tak nás zase lépe najdou, když nás je tak málo :) Takže např. v Británii, kde je hodně spisovatelů, jsme lépe vidět. Na druhou stranu je tam však ta jazyková bariéra, protože islandštinou mluví málokdo, pouze 330 800 lidí. Takže jsme velmi závislí na překladatelích. Ale jsme moc rádi, že lidé z celého světa se učí islandsky. Skoro v každém jazyce, do kterého byla moje tvorba přeložena, což je skoro 33 jazyků, byla přeložena přímo z islandštiny.

Co vše pro vás Island znamená? Domov? Inspiraci? Nebo ještě něco víc?

Je to domov. Je to inspirace. A potom je to taky spousta dalších věcí. Ve svých knihách se snažím je objevit. Takže pro mě znamená mnoho. Islandský život, historie, jazyk, všechno důležité píše v islandštině. Něco píše i v anličtině, ale většinu v islandštině.

Pak už jsem jen poděkovala za příjemně strávený čas a všechny zodpovězené otázky a vzala si podpis na památku.

frag 14.05.2016
Fr Stepanka
with best regards,
Sja

Štěpi

Kam s Tigy?

BRNO (červenec, srpen)

○ RainbowRun

- **KDY:** 20. 8.
- **KDE:** Brněnské výstaviště
- **CO:** Přijďte si zaběhat trasu 5 km s přáteli, dobrou energií a úsměvem na tváři. Čeká vás zasypání barvami, hudba, after párty a mnoho dalšího. Výtěžek jde na pomoc rodinám s dětmi, které postihla rána osudu.

○ Letní shakespearovské slavnosti

- **KDY:** 15. 7.–13. 8.
- **KDE:** nádvoří hradu Špilberk
- **CO:** Příznivci divadla pod širým nebem si můžou přijít vychutnat již sedmnáctý ročník těchto slavností. Hrad Špilberk se stane dějištěm komedií i tragédií. Letos tu zazní hned dvě premiéry: VEČER TŘÍKRÁLOVÝ ANEB COKOLI CHCETE a OTHELLO.

○ Léto na Staré radnici

- **KDY:** 21. 6.–11. 9.
- **KDE:** Stará radnice
- **CO:** Druhý ročník festivalu začíná 21. června Evropským svátkem hudby na dvou pódii na nádvoří Staré radnice a náměstí Svobody. Po celé prázdniny nás čeká pestrý program složený z hudebních a divadelních představení, která se odehrávají pod širým nebem na nádvoří Staré radnice.

○ Den Brna

- **KDY:** 12. 8.–14. 8.
- **CO:** Akce je připomínkou slavné a úspěšné obrany brněnských hradeb před útokem švédského vojska. Těšit se můžete na rekonstrukci bitevní scény, dobový jarmark, regionální pochoutky a slavnostní ohňostroj.

○ Grand Prix ČR

- **KDY:** 19. 8.–21. 8.
- **KDE:** Masarykův okruh Brno
- **CO:** Nejrychlejší motorky na světě a za jejich řídítky skutečné legendy motocyklového sportu. Největší sportovní svátek roku v České republice je tu. Více informací na www.automotodrombrno.cz

○ Noc padajících hvězd

- **KDY:** 12. 8., 21:00–6:00
- **KDE:** Hvězdárna a planetárium Brno
- **CO:** V pátek 12. srpna nezapomeňte vyrazit na Kraví horu, odkud se můžete dívat na meteory z roje Perseid. Výjimečná noc splněných přání začíná kolem 22. hodiny a končí až za svítání v sobotu 13. srpna.

TIŠNOV A OKOLÍ (červenec, srpen)

○ Léto lásky

- **KDY:** 11. 8.–14. 8.
- **KDE:** Zvole nad Pernštejnem, Šikland
- **CO:** Rodinný festival, v duchu oslav lásky, přátelství, hudby a barev s odkazem na hnutí hippies ze 70. let. Vystoupí zde známí umělci jako třeba Slza, Miro Žbirka, Jelen... Celá show pak bude doprovázena akrobatickými a kouzelnickými vystoupeními, světelnými efekty a nebude chybět ani ohňostroj

○ MORAVSKÉ HRADY. CZ

- **KDY:** 12. 8.–13. 8.
- **KDE:** hrad Veveří – Veverská Bítýška
- **CO:** Letní kulturní festival nabídne netradiční atmosféru a vystoupí zde známé kapely (Mandrage, Xindl X, Kabát). V ceně vstupného je zahrnuta také prohlídka hradu.

○ Slavnosti Pernštejnského panství

- **KDY:** 1. 7.–6. 7.
- **KDE:** hrad Pernštejn, Nedvědice
- **CO:** Oslavy hradu Pernštejn, nám všem již velmi známé, nám jako každý rok nabídnou celodenní nabitý program. Uvidíte nejružnější přestavení šermířů, kejklířů, konají se zde také rytířské turnaje, historický jarmark s ukázkami řemesel nebo soutěže pro děti. Je na co se těšit!

– Vladimír Mišík

- **KDY:** 22. 7., 20:00
- **KDE:** Zahrádka U Palce, Tišnov
- **CO:** Koncert Vladimír Mišíka, jedné z nejvýraznějších osobností české populární hudby již od 60. let 20. století.

Tyna

Pečení kuřete v troubě

Dnes jsem od rodičů dostal za úkol upéct kuře na večeři. Šel jsem na to chytře a s použitím internetu. Čtu: „ingredience: 1 celé kuře, voda, paprika sladká, sůl, koření dle vlastní chuti“. Začal jsem s přípravami a náhle se objevil první problém. Kuře, které jsem našel v mrazáku, nebylo celé – chyběla mu hlava a peří. Šel jsem tedy k sousedům, kteří pěstují slepice, abych si nějaké kuře vypůjčil. Hned poté, co jsem vyřešil problém s kuřetem, vyskytla se druhá komplikace – sladká paprika. V naší lednici jsem jednu papriku našel, ochutnal jsem ji, ale nepřípadala mi dost sladká. Vzal jsem tedy cukřenku a papriku jsem pořádně pocukroval. S dalšími ingrediencemi nebyly problémy: soli máme v kredenci dost a moje oblíbené koření je sójová omáčka.

Čtu návod k přípravě: „Kuře omyjeme a osušíme.“ Vzal jsem kuře, strčil ho do dřezu a pustil vodu. Byla studená. Kuře se vysmeklo, podrápalo mi obličej a zahnilo mě až do koupelny. Nyní je čas kuře osušit. Zamkl jsem dveře koupelny a asi půl hodiny kuře sušil fénem na vlasy. Až bylo konečně suché, vrátil jsem se k receptu.

„Vetřeme sůl do kůže i dovnitř kuřete.“ Kam „dovnitř“? Přemýšlel jsem: jestli vetřu kuřeti do zobáku sůl, určitě mě klovne. A o té druhé možnosti raději ani přemýšlet nebudu. Důkladně jsem potřel soli neúplné kuře, které jsem původně našel v mrazáku, se kterým to už šlo mnohem lépe.

„Pečeme v otevřeném pekáčku či ohnivzdorné misce na roštu 30 minut na 180–200 stupňů podle trouby. Z posledních dvou slov jsem usoudil, že trouba sama pozná, až uběhne třicet minut. Šel jsem si zdímnout. Probudil mě až pronikavý zápach spáleného masa. Rychle jsem otevřel troubu a pekáč s kuřetem jsem hodil na zem, přičemž jsem si popálil obě ruce.

Zasedl jsem tedy opět k počítači a četl: „Pak pečeme dalších 30 minut na 200–250 stupňů a podléváme výpekem s vodou.“ Co je to výpek? Kolik výpeku a kolik vody? Už jsem se těmito otázkami nechtěl dále zabývat, proto jsem strčil pekáč do umyvadla, napustil ho po okraj vodou a dal ho péct do trouby, které jsem už tentokrát nevěřil. Z tohoto důvodu jsem si nastavil minutku. Půl hodiny jsem seděl před troubou a sledoval pekáč, jak divoce bublé, prská a znečišťuje naši troubu.

„Kuře pak vyndáme a celé pomažeme paprikou v oleji, aby bylo krásně červené.“ Vzal jsem papriku a začal ji přelívat olivovým olejem, který ležel na lince. Už zbývalo akorát potřít kuře kluzkou paprikou. Kuře vůbec nebylo krásně červené. Bylo spíše šedozelené. Strčil jsem ho tedy ještě do trouby na 250 stupňů.

Zasedl jsem k počítači a začal číst: „dopečeme kuř...“ Už jsem nedočtl. Přestal nám fungovat internet. Uvědomil jsem si, že sám nepoznám, kdy bude podivná hmota v troubě, která kdysi připomínala maso, hotová. Ze zoufalství jsem zavolał své babičce. „Jak poznám, že je kuře dopečené, babi!“ křičel jsem do telefonu. „No, píchneš do něj vidličkou,“ pravila babička. Zmateně jsem se ptal: „A co se stane, až do kuřete píchnu vidličkou?“ Babička sebejistě odpověděla: „No přece poznáš, jestli je hotový.“ A zavěsila. Měl jsem ještě víc otázek, než odpovědí. Proto jsem zavolał svojí tetě. Teta mi vysvětlila, že je kuře hotové tehdy, když jde maso od kosti. Asi po třech dalších hodinách už byly všechny zbytky masa dokonale oškrábány z kostí a večeře se mohla podávat.

Tomáš Holub, Kvinta

Myšlenky studenta při češtině

- Proč se vždycky, když píšeme diktát, musí mé gramatické smýšlení propadnout na úroveň prvňáčka?
- Miluju otázky češtinářů stylu: „Co myslíte, že chtěl spisovatel naznačit tím, když napsal, že závěsy v pokoji byly červené?“ Já nevím, co když ten chudák chtěl napsat fakt jenom to, že ty závěsy byly červené?
- Dávejte si pozor na čítanky, tváří se neškodně, ale některé můžou být fakt zákeřné. To si tak čtete ukázkou z nějaké knihy, celkem vás to zaujme, řeknete si: „Hmm, tak že bych si to někdy vypůjčila v knihovně?“. Najednou ale váš zrak sklouzne až na konec textu a vy si bez tušení blížící se zrady přečtete: *Hlavní hrdina nakonec tragicky zahyne během leteckých náletů... Stejně tak jako celá jeho rodina a nejbližší kamarádi, kteří v knize vystupují. COŽE?!*
- „Hej lidi, nemáte někdo dvě čítanky v lavici?!“
- Líčení místa nemůže být kompletní bez oslovení nejbližšího kamene, skály nebo stromu. Bez použití „Ó kameni, jak dlouho tu již přebýváš, co vše jsi viděl?“ nebo „Ó kameni, můžu si na tebe sednout a sníst si svačinu?“ prostě nedostanete jedničku.
- Není trochu podezřelé, že mé zápisy v čtenářském deníku pokaždé končily větou „Kniha na mě opravdu silně zapůsobila a určitě bych ji doporučila mým spolužákům?“
- Určování příslovečného určení je jedna z nejzákeřnějších věcí, se kterou jsem se na gymplu setkala. Vezměte si takovou větu „Na prvňáčka píše celkem hezky.“ a řekněte mi, jak mám asi určit, jestli se jedná o příslovečné určení zřetele, nebo místa!
- Proč se vlastně všechny ty figury jmenují tak divně? Nebylo by mnohem lepší např. *eufonie* = *znítofactpěkně* nebo *epizeuxis* = *opakujíssetamslova*?
- Básníci se nás už od nepaměti snaží přesvědčit, že je úplně normální oslovovat nepřítomné osoby anebo (ještě lépe) neživé věci. Zatím jim to celkem vychází, dokonce jsme to i odborně pojmenovali jako apostrofa.
- Nejtypičtější otázka během diktátu: „A pane profesore, to je jakože název místa?“
- Nápis na pekelné bráně z Dantovy *Božské komedie* by se celkem hezky vyjímal nad hlavním vchodem našeho gymplu... Hlavně pasáže jako „Mnou vchází se do trýznivého města, mnou vchází se do věčné bolesti.“ anebo „Zanechte naděje, kdo vstupujete.“ Teda až na to, že hlavní vchod můžou používat jenom učitelé, takže by to platilo jenom pro ně, zatímco studenti by byli vysmátí a věčná bolest by na ně neměla žádné účinky.

*Tímto se omlouváme všem čestinářům za způsobenou bolest hlavy či depresi.
Ale nebojte se, váš přetmět upřímně mylujeme a tohle bilo psánno jenom z lekrace.*
N. a G.

Perličky

Urbánek: „Odevzdali jste ty písemky všichni? Kdo ne, bude příště popraven!“

Hošková: „Co je to fixírka?“

Student: „Něco mezi fixou a kopírkou.“

Urbánek (*den posledního zvonění*): „Vy jste zmalovaní víc než indiáni, když vykopou válečnou sekýru!“

Vašíčková: „Letí to jako jelen do brňavky střelen... Říká se jinam, ale to nemůžu, protože jsme ve škole.“

Lorenc (*o rovnici*): „Tak teď už to chce jen malou kosmetickou úpravu...“

Student1: „Dáme tomu make up!“

Student2: „A řasenku!“

Otáhalíková (*student sedí v jiné lavici než obvykle*): „Proč tam sedíš?“

Student: „Jen tak...“

Otáhalíková: „Nebo se mě bojíš. Ono je pravda, že jsem ti jednou stoupla na nohu, ale snad to nebylo tak hrozné...“

Urbánek (*o bustě*): „To není medúza ani nemá dredy. Takhle se normálně ztvárňovaly vlasy.“

Zachoval: „To bys mrkala jako mrkev!“

Matula (*při vyvolávání k tabuli*): „Dnes je 17. 3. Takže 17x3... Počkat, vás je vlastně jen 29, že?“

Havlátová (*na studenta*): „Tak co, pojeděš se tam podívat?“

Student: „To je moc daleko...“

Havlátová: „Nic není tak daleko, aby se to nedalo pokrýt IDSkou.“

Zachoval: „Takže, jak vidíte, děcka... (*zarazí se*) Promiňte, já fakt nevím, jak vám mám říkat... *Děcka* je fakt blbý. Tak že by *ynteligenti*?“

Urbánek: „Kdo byl Bohdan Chmelnický?“

Student: „To byl... člověk...“

Pezlarová: „Describe the picture.“

Student: „There are two human beings.“

Havlátová: „Jak se řekne latinsky šedý zákal?“

Student: „No... Zákalus gregus.“

Urbánek: „Co to tu máte v tom sešitě? N, H, O₂...“

Student: „To jsou komplexy.“

Urbánek: „No ano... To jsou opravdu komplexy... Vy z té chemie musíte být úplně zakomplexovaní!“

Matula (*před testem*): „Abyste se nehádali, kdo chce skupinu A a kdo skupinu B, tak se obě dvě skupiny jmenují A.“

Hanus: „Představte si, že by flaška rumu stála 10 nebo 15 Kč!“

Student: „Ty vole...“

Zachoval: „A úplně nejhorší je, kdyby ta žena brala antikoncepci a ještě kouřila.“

Student (*mužského pohlaví*): „Tak to fakt nevím, co budu dělat...“

Matula: „Včera jsem vás sledoval, jak hrajete volejbal. Tak se aspoň naučte, jak se drží míč... V klidu, prostě začněte zase od začátku.“

Pezlarová: „Ty máš taky docházku jako ementál.“

Urbánek: „Co to děláte? Že bych začal používat staré metody? Tresty podle probíraného období?“

Student: „Co se dělalo v Římě?“

Urbánek: „Co Řím!? Počkejte na nacismus!“

Drlíková: „Máte slíbenou tu písmečku, že?“

Student: „Ale my jsme vám nic neslibovali...“

Pezlarová (*na studenta, který bezradně listuje učebnicí*): „Víš, kde máš být?“

Student: „Ve škole?“

Hanus: „Nemůžete pracovat 24 hodin denně... Jediný, kdo to dokáže, je...“

Student: „Bůh.“

Urbánek (*na konci opakování látky z minulé hodiny*): „Psali jsme si ještě něco?“

Student: „Ne.“

Urbánek: „Výborně. To byla nejpřesnější odpověď během celého opakování.“

Pezlarová: „Máte to na stránkách školy.“

Student1: „Cože? My máme školní stránky?“

Student2: „Myslíte to, jak jsou tam obědy?“

Urbánek: „Revoluce pokračuje a návrat krále se nekoná. Takže žádný *Pán prstenů* 3.“

Studentovi se rozlilo pití a snaží se vysušit podlahu.

Drlíková (*přijde do třídy*): „Co tady plavete?“

Perlička ze zeměpisného testu na geomorfologii ČR:

nejvyšší vrchol Hrubého Jeseníku = Bezděz

Vaše perličky nám můžete zasílat na casopis.tiqy@seznam.cz.

Děkujeme!

REDAKCE

N.
G.
A. F.
saiima
Tyna
H.
Štěpi
L.
T.

GRAFIKA

V.

DĚKUJEME ZA POMOC

Mgr. Helena Zelinková
Mgr. Petr Matula, Ph.D.